

Az augusztusi forró kedd délelőtt visszatérő motívum-szerűsége. Hajnalban borzas fejjel ébred a furgonban a zsákokra leterített matracról, **mint a korondiak Rădăuți-on vagy Suceaván**. Az első dolga köpni egy hatalmasat, majd belepisilni a híd alatt a folyóba. Régebb szarni is idejárt, de egyszer két horgász úgy megfenyegette, hogy azóta pisilni is félve megy be. Olyan folyóparti fajta.

Ott szokott lábat mosni is. Néha.

Kipakolja az árut. Papírja van arról, hogy őstermelő, ezt néhány évvel ezelőtt váltotta ki egy Teleorman megyei kis falu polgármesteri hivatalában, a részeg alpolgármester pénztárcája néhány százeuróssal vastagabb lett. Azóta vígan lidérckedik Bukarest nagybani piacain, az egyik legalacsonyabb árért vásárolja fel a zöldséget és a dinnyét, majd a kocsit megpakolva siet Székelyföldre teríteni.

Hatkor már jönnek az első nyugdíjasok, ideje sincs megmelegíteni a konzerv-koszticát. Idekapott évek óta, s amíg tőle vásárolunk, itt is lesz, leosztották egymás között a piacokat, mint valami vadászterületeket.

„Bójj, dom'le!”

Amikor dinnyét árul, szezonban, az asszonnyal felváltva őrzi a több mázsás halmot, még be is keríti deszkával vagy kartonpapírral – ennyi erővel akár körbe is pisilhetné, mint a kutya a magáét. Mesterien ért hozzá, hogy azt a dinnyét adja el a nem hozzáértőknek, ami még nincs megérve, de ő meg szeretne szabadulni tőle.

Néha elordítja magát, hangosan kínálja a portékát. Az árakat tartja, néha srófolja, ha kérdezősködnek a vásárlók, hogy mennyi az annyi, akkor kapásból tud mondani tíz okot, hogy most éppen miért ennyi és miért nem annyi.

Lemocskolja a konkurenciát, s magyarul is megtanult néhány szót – valahogy jó neki ebben a közegben, mert odalent, ahol valamikor született, sokkal agresszívebb, rámenősebb árusok vannak, ott minden egyes nap harcnak minősül az élet, s ő bizony belefáradt. Itt valamennyivel kevesebbet keres, de jól elvan, mint tehén a legelőn. Kilóg a zsíros pocak a bordázott kínai majó aljából.

Vizslat a szemével.

Csinos, fiatal lányok után is, mint a taxisofőrök némelyike, de legfőképp szemkontaktust akar teremteni, hogy valahogy odacsaljjon az asztalához, ahol **kínai burgonyát, holland paradicsomot, olaszországi gyümölcsöt, egyiptomi hagymát, német murkot** kínál nagy dumával. Ezt odalent, a hegyek alatt már nem veszi be az értelmesebbje, mert tudja, hogy milyen egy ilyen növény a maga természetes környezetében.

De te megveszed tőle a szép paprikát, otthon kettévágod, fekete a közepe. „Köcsög” – mormolod magad elé, de már nem tehetsz semmit. De jövő héten, kedden igen. Szembeállsz vele és úgy vásárolsz mástól.

Az NY feliratú baseball-sapkát néha benyomja a szemébe, onnan néz szerteszét, mint Petőfi az őszi dombtetőről. Les. Lesi a civil rendőrt, a piaci felügyelőt, a szomszédot, az öreget, a fiataalt.

Lesi a pénztárcádat.

Abból él.

Délután már kevesebb a vásárló, bevételt számol, illetve olcsó, palackos sört iszik, legyezgeti róla a darazsakat. Sütkérezik a napon, bölcsekedik a bodegában, majd eszik is valamit.

Táskarádió n meghallgatja a híreket, majd őrködik, **megkerget két-három purdét**, akik megpróbálnak elemelni ezt-azt, szól az arra sétáló járőrnek. Leizzad, dühöng egy sort, s csak hajnal felé szundít el.

Irigylem, mert édes az élet neki, mint az érett dinnye leve. Habár beéri ő a koszticával és csípőspaprikával. Azt meg az ujjával, lángol és csillog a szája. Alszik és barnul tovább a napon vagy az árnyékban. Szállják a legyek.